

## [Transcript] Et drab i familien / 1:4 - Barndomshjemmet

Du lytter til P1.

Det, man først tænker, det er ikke et rigtige vær.

Og så kommer du til at kigge på det, det er skodt rigtige vær.

Så tænker du lige vel, at det er ikke let.

Han kommer bare ud for at være syk, altså.

Og så siger han, hvad vil I, hvad vil I? Kan I noget, hvad vil I?

Jeg er så rop og til ham, jeg er rolig, rolig far. Stop, stop, stop.

Hvordan min far så har siktet lidt på min storebror, så vinder han giværet over og sikter over på mig.

Hvor det næste så sker det, at min far, han kommer løbnet forbi den der lov, som jeg står igennem og bagved.

Hende imod hvor min mor, hun er.

Og min mor kan godt se, at det her er noget møg.

Men i det samme, hvor min far, han kom over i en abons indkørsel, så...

Råber min far til min mor. Var det sådan her, at du vil have et elin?

Mens hun løber med ryggen til ham, så råber han til hende. Var det sådan her, at du vil have et elin?

Og så skyder han ind.

Søren og Christian er vokset op i Horsens med deres mor Elin og far Peter.

Søren er ham her.

Min navn er Søren Just og bussat i Horsens lille by uden for Horsens, der hedder Hating.

Jeg er 29 år gammel. Gift har tre barn nu. Det er det.

Og Christian, det er ham her.

Jeg er 31 år, og kommer at brænde det fra Horsens, hvor jeg er født og opvokset.

Og så er jeg, efter at studere, ind i Rødkadsbrug, hvor jeg nu bruger sammen med min kogen og min tre børn.

For mange så det nok ud som en helt almindelig familie, der boede i den gule, murstens villa på Christian M. Östersgårdsvej.

Men det var det ikke.

Familien blev ødelagt inde fra i overvis af deres far.

Den 27. marts 21. var hele familien til stedet til en bodilling ved Søren og Christians barndams hjem. Elin var endelig blevet skældt fra Peter, der havde kæmpet inderligt imod, og hun skulle hente sine sidste ting.

Men de nåede ikke engang at komme ind i huset før Peter kom ud med et oversaget jakkevær, og skyld Elin for øjnene af sønderne.

Det her er historien om drabet på Elin.

Et partnerdrap.

Så nettskære i gennemsnit hver eneste måned i Danmark.

Avsnit 1. Barndams hjemmet.

Min mor er...

Hvis man forestiller sig, et billede er et menneske.

Det er et perfektet menneske.

Smuk, dejlig, altid hjælpsom, altid smil, altid glad.

Hvis der var et eller andet, man havde brug for at hjælpe til, så hun til side sat altid sig selv, og så hjælpe hun andre.

## [Transcript] Et drab i familien / 1:4 - Barndomshjemmet

Fordi det var vigtigt at få hende inden hun skulle hjælpe sig selv.

Jeg kommer aldrig til at møde sådan et menneske igen.

Aldrig.

Hun er en enkel.

Hun var en enkel, der hun levde, og hun er en enkel nu også.

Huset var et typisk...

Jeg tror, at de byggede i 68 eller 69.

Sådan et halvfjerdssehus i guldsten.

Med bitte små børneværelser var de omkring 6-8 meter.

Og et køkken, som jeg altid avander, min mor får at stå ud i, og lave de mest fantastiske, fantastiske gode retter.

Køkken, og så spiser stuen, det ligger i en halv meter over vores selve stue, så det er ligesom et forskudtligt i to plan.

Og stuen, der er det billede, jeg kan se ned igennem stuen, det er først en TBE-gruppe, der kommer, hvor man har et billede af sin færd, der altid ligger på sofaen.

Og så lov med en stor børsværelse i forlængelse af stuen.

Og en stor havet, 1400 grader meter, tror jeg, eller sådan noget af den stil, hvor mindreene derfra er nok meget...

Fodboldsbilden med, når mit ongle Nils, han kom over, ja, det er åbenbart, sådan jeg husker, mit barndomsom.

Min barndom er, hvad jeg kan huske. Den var præget af, at jeg synes selv, at der var en form for en magtforskydelse i min mor som en far's forhold og egentlig også hele konstellationen om at være en familie.

Min mor var uddannet klinikassistent og ville en tandlæge, og hun kunne godt have nogle lange arbejdsdage.

Inden hun mødte på arbejde der, stod hun altid op om morgenen, gør sig selv klar, og så sørgede hun for, at min lille bror og jeg blev godt klar, at vi fik noget morgenmad, og så at vi kom i børnehaven og senere i SFO, indtil vi selv kunne cykel til skolen eller fra skolen.

Min far, han havde fysisk arbejde, hvor han blandt andet har stået på slakteriet, så han været på noget, der hedder Træstjerne i Horsens, hvor han lavede spejlpølser, og brændelig er han egentlig uddannet reviser, men vi har aldrig rigtig fået årsendt til, hvorfor det ikke gik, men det var det, han kom til at lave.

Jeg tror, at hans egen fiasko for at få nægte den, og hvordan han selv havde det, så er det bedre at skyde på andre, og sige, at de idioter, du kan ikke finde ud af det, og altså, hans egen demoner skulle gå ud over andre, for at han sikkert kunne få det bedre.

Det er jeg tror, og så har jeg stadigvæk det der med, at han har en lande bræst ind i hovedet, altså fordi sådan, som han er overfor sin medmænske, så kan man ikke være og slet ikke overfor sin børn. Jeg har altid frygt af dem. Jeg har altid haft den der tanke, at han kunne finde brug for at være som helst.

Altså, min far, han er en meget stor mand, og han har aldrig været bange for at give udtryk for, at han blandt andet har stået som dørmænd, og han har været i forsvaret, hvor der har været kampsbord og så videre, så videre.

Han har aldrig været bange for at give udtryk for, hvor nemt det ville være for ham, for eksempel at knække nakken på min mor, hvis det var det han ville, eller hvordan han kunne bange alt og alle,

hvis det var det han ville, og så sidder han jo for, at min lille brug og jeg, altså, vi tummelede meget med ham og sådan noget, så vi kunne mærke, at han var jo kæmp bestor, og han var jo sindssygt stærk.

Og vi fik all overmærke, at det var han, altså sådan, så vi var ikke i tvivl om, hvis der blev noget pæs, så altså, vi skulle ikke være i tvivl om, at han kunne smage os ligesom, at han har lyst til, og det har der aldrig været lakkskivlet på.

Altså, ja, altså, han har altid sagt, og det er jo ud af til, men det er også for, at det hele det har skulle se så pen ud af til, at han aldrig har lagt hånden på os.

Og det er rigtigt, men jeg kan lov for, at den psykiske tære, vi har været udsat for altid, så ville jeg heller have haft nogle klask. Det er helt sikkert.

Den første frygt, tror jeg, der kom for ham, for mig, det var til det første forældre med.

Jeg har altid været rigtig glad, og smilende, og klassens klavn, den, der samlede klassen, og den, vi griner omkring. Og min far, han er så med til det her forældre med i første klasse, hvor en af lærerne så siger ham, sådan, han kæreter i timerne og sådan noget, og det, jeg husker, han kigger ned på mig med sådan et dreperblik, og sætter underkæben frem, ligesom sådan en engelsk bulldog. Det er mere psykopatiske blik.

Men mor, der også er med til forældre med, at hun kan godt se, at jeg bliver skrækslan, og jeg får så mange skælder ud, at vi kommer hjem, og jeg bliver skældt ud i bilen, og min mor bliver også skældt ud over, at det er hendes skyld, at jeg er, som jeg er.

Og det her, det fører sig ud til, at min far, han kommer aldrig med til et forældre med, simpelthen fordi min mor ville beskytte mig, fordi hun kunne se, hvor bange jeg blev.

Jeg er virkelig skrækslan. Jeg stadig vil ikke huske lokalet, vi sidder i. Jeg kan stadig ikke huske det der blik, han lavede over på mig. Så det er så mange år tilbage, det første kl. det er jo, da man syv år gammel eller sådan noget.

På et tidspunkt, så da jeg var de der 9-10 år, så blev den typisk hverdag sådan, og det ved jeg også, det galt også for min storebror, at man flygtede hjemmefra, når det var, man havde fri.

Der var sådan en stort, dejlige naturområde derude, hvor vi boede, det hedder Nørstrand, som jeg tog ned til at bygge i Hul og sådan noget. Og dengang tænkte jeg, måske ikke så meget over, hvorfor jeg gjorde det, men nu her i Østerfølgende, det er jeg tænkte over, at jeg kunne simpelthen ikke holde ud og være hjemme i hans støj og hans ræde.

Og det eneste, at han skulle hjemme og foretage, så det var, at han skulle hjemme og ligge på sofaen.

Men i forhold til hans arbejde, så var han, han stod i oppe om morgenen før og så andet, og når han gik ud af døren, så stod min mor op, og så selvfølgelig også er klar, og så kørte han jo bare på arbejde, han havde bilen,

min mor havde cyklen, så om det var møg at være snø og slude, så sørgede min mor for, at vi blev aflevede af de forskellige institutioner, og når så, det blev eftermiddag, og min far han fik fri, og typisk, så synes jeg, at jeg kunne huske, at det var omkring klokken, halv tre, han havde fri.

Han sat sig i sofaen, og så sidder han ellers i TV, og så kunne min mor godt komme hjemme nogle timer senere, og så skulle hun tale om maden, og lave orden vasketøj og sørge for os.

Jeg har i ser nogle mindre om, hvordan vi tummelede rundt som børn.

Det her er unglén Elles elensbror.

Det var en vandlingsbygning, og så spillede Banco mandag til fredag. Så vi havde nogle aftner, alene, elene og jeg, hvor vi så tummelede rundt og smidte puderen på guldets, og lavede hytter og alt

muligt andet, og eftersom jeg er fem år unger end hende, så kan hun sagtens klare mig selv om hun er pin, og så ved jeg ikke så.

Så hun lægger sit om på mig og holder mig ned, og lader mig, at hun vil spytte på mig, men jeg lige vil ikke vælge, og altså nogle sjov ting. Så det husker jeg. Jeg kan også huske, at hun lærer mig at cykle.

Elin og Nils var meget tætte, og Elin stød af langt fra den første tragedie i familien.

Min far døde, da jeg var et halvt år gammel. Jeg har senere fundet den filmrulle, hvor man kan se nogle billeder fra hans biselse, og på samme filmrulle er der så også billeder fra min bandop.

Så det ligger så tæt på en anden, og symbolisk er det også sigende, at de to ting ligger på den samme rulle.

Og men den tidlige død, som sikkert kom sig af, at han som maler stød med de her meget giftige materialer og indøderne af dem, og fik kanser af det. Den døde har ligesom, tænker jeg i hvert fald, min store livs forklaring, kastet en kæmpe skygge ud over min familie, og sat sig nogle sporet, som så måske ender med det, som vi oplevede for et år siden. Jeg synes det hele hænger sammen.

Niels begynder som helt ung af skrive, og udgiver en bog som 21-årig. Der efter rejser han til San Francisco, og forelsker sig en mand, der bliver hans livspartner.

Det er en lykkelig ting for mig, jeg møder ham, og det er min første reelle kæreste, da jeg oplevede min familie en kæmpe ulykke, fordi min bror også er så ulykkelig, at han begynder at både, og indtager for meget alkohole, og så spiser nogle piller i en eller anden art. Jeg er ikke helt klar, hvor det er for nogle piller, men det er... Og han dør så pludselig i en dag, hvor han bliver kørt på hospitalet, og kort efter så bor han et hjertestok på hospitalet, mens jeg er på vej.

Og det er lige den samme periode, hvor jeg har mødt min kæreste, som bliver min livspartner. Så de to ting hænger ikke rigtig sammen.

Men det er sådan set hele tiden historien om mit familieliv, at jeg kan godt på en eller anden måde skrive igennem, og klare mig, og gøre mine ting, og udvikle mig, og opleve skønning. Men så er der jo lige der med, hvem der sidder på bagagerbenen, og det er jeg rigtig tungt.

Efter hjemkomsten fra San Francisco springer Niels ud over for sin familie.

Det der udsprigende er, at så forbandet er vigtigt for en, fordi du skal fortælle... Ikke bare fortælle en bestemt ting til din familie,

men du skal også fortælle, at jeg er en anden person, end I tror, at jeg er.

Brudtid fra, at nogen af dem er så godt på en eller anden måde har en ansomhet, men min mor havde en klare ansomhet, og jeg vidste jo egentlig godt. Men min søster kom det noget bagpå, og der var heller ikke noget problem.

Brudtid fra, at hun på det tidspunkt er sammen med Peter, som er den mand, der senere skyder hende, og han kunne ikke finde ud af det.

Men på det tidspunkt, når jeg var på besøg hos min, så både hos min mor, da kendte jeg kun ham for de der sporetiske familie sammenkomster, hvor man ved, at der sidder med at opføre sig ordentligere og konversere lidt,

og man ved jo ikke, hvem de andre er i virkeligheden. Så det finder jeg først ud af, da min mor dør, fordi så bor jeg hos min søster, når jeg er på familiebesøg.

Og så er det klart, når du kommer indenfor i en familie, så kan du se dig på en anden måde.

Dengang, jeg kan huske jo, så er den her min storebror mig i ugerne op til nærmest altså, man glæde sig sådan nu, kom ens onkel snart, og han har altid været en kæmpe inspiration for mig, fordi han er så belæst og vidende, og man kunne altid have en rigtig god dialog og en diskussion med ham. Og han er ikke typen, der bare giver en sådan ret, det er jo helt fantastisk, og altså elsket, når de kommer over altså, og de der fodboldkampe, vi har haft ude i haven, altså, og jeg ved ham elskede det også.

Og der havde vi sådan satan i arrangementen med, at de stod ligesom og ventet på, at vi skulle vågne om morgenen, jeg er meget dårlig til morgenen, så jeg vågner ikke kl. 7 eller 8.

Så de stod ligesom ventet, og nogle gange kunne jeg høre, at de har spurgt min søv, så var vi godt og inden nu, og så kom de styrtende ind på værelse, hvor vi lå og kastede sig op i sengene, og så skulle vi smide dem ned på madraserne eller på hovedpuglen eller hvad det var.

De skrev, og havde det så skidt sjovt, de synes, det var så fint at komme ind og vægge også, så på den måde var det rigtig sjovt, fordi de var fuld af livet, de to drengede der, og havde det absolut så sjovt.

Ikke alle elskede det, at de kom over. Min far har altid set det som en problem, at min onkler, da de kom over på besøg, ved os. Jeg tror, det har noget at gøre med, at han måske ikke kunne blive servicerede lige så meget som han plejede, og at han ikke følte, at han var i centrum.

Hans tanke, altså hele den måde at være på, når der skulle komme gæster, det er så et parti for at holde til alle os andre.

Jeg kan heller ikke rende, at min far har givet dig rejse sig for sofaen, når der kom gæster. Det var os andre, der skulle gå ud og åbne døren, fordi det gav han fademæk for at bruge nogle af hans ord.

Jeg kan forstille mig, at han ufattelig gerne ville isolere min mor, så også igennem deres liv, da jeg begyndte at være færre og færre venner, der kom og besøgte, eller familie, for den sagde skyld, for der var ikke nogen, der kunne holde det der super ansigt ud til min far.

Og småden, han talte og behandlede min mor på, det er de fleste, når de er kørt, der far har altså vindet bar og sådan noget, har siddet diskuteret i bilen, hvordan er det, der jo han snakker til sine kogen, og hvordan er det, der jo han opfører sig.

Ja.

Deres mor kan slippe væk fra deres far.

En dag, nogen uger før jul, er søren på besøg hos deres mor. De står i køkkenet og kigger ud af vinduet mod indkørslen, der adskælder huset og vejen.

Jeg skal til at have en kop kaffe, og så kigger min mor over på mig, og så kigger jeg ind i hendes øjne, og jeg kan slet ikke se noget livskledet eller noget, er nogen som helst form for sjæl tilbage derinde.

Og det tror jeg på en eller anden måde, fordi vi er så tæt forbundet mig og min mor, at det kan hun se, at jeg kan se.

Og så siger hun, uden jeg har sport, til en eller noget som helst, ude det blå, at hun havde ikke lyst til at leve mere.

Og så står jeg sådan med siden til, og så venner jeg mig om til hende, og så siger jeg, hvad sagde du?

Jamen hun kunne simpelthen ikke holde ud og være sammen med ham mere. Hun havde så und i ryggen, og der er jeg godt klar over, at det er fuldstændig galt.

## [Transcript] Et drab i familien / 1:4 - Barndomshjemmet

Og hun er også angst for ham, hun er bange for, hvad han kan finde på.

I næste episode begynder Elins flugt fra hjemmet, hjem til sin bror og senere på krisessenter.

Og Peter begynder at ændre opvørsel, noget som skrammer søren og kristian.

Og i den her to måneder, to og en halv måneder periode, der havde jeg to gange sendt min familie, altså min kone og mit barn, ud af huset.

Og sidde deroppe hele natten, fordi jeg var bange for ham at komme og slå dem hjælp.

Peter Just blev i foråret 22 i dømt 14-års fængsel i byretten i Horsens, formålet på Elin Frank Just.

Peter Just erklærede sig af skyldige at forklarede, at drabet var et uheld.

Sagen blev anged til landsretten, der stadig festede dømmen på 14 år i december 2022.

Peter Just er blevet forlagt i udtalelser, der fremsættes om ham i programmet.

Han skriver til os, at han kan tilbagevise alle udtalelser, men ikke ønsker at kommentere yderligere.